

Ikke Kun
Mennesket
Bygger Veje

STEFAN JARNIK

PDF

Ikke kun mennesket bygger veje

Stefan Jarnik

Novelle

© Stefan Jarnik, 2014

Alle rettigheder forbeholdes

Ikke kun mennesket bygger veje

En gang for længe siden, flere århundreder tilbage i tiden, lå der en lille landsby i en dal ude i bjergene. Langt fra det travle hverdagsliv i byen lå et hus, som var solidt bygget på klippen. Huset lå ved foden af et bjerg, og ingen veje skabt af menneskehånd førte derhen. Set udefra virkede huset fremmedartet. Det var bygget på en måde, som ikke lignede de andre huse i landsbyen.

Rundt om huset stak der træstubbe op af jorden, som om de var strøet ud. Når man så på det hele, sammen med de unge træer, der nærmede sig fra bjergsiden, stod én ting straks klart: Her forløb livet generation efter generation i cykliske forløb med dybe rødder. Men herude fandtes også et vandløb, der på samme måde, som det altid havde gjort, gennemstrømmede den faste jord under fødderne, der med besvær var fravristet naturen. Farverne på tingene, som på den ene side virker uberørte, og på den anden side alle er mærket af civilisationen, sætter sig igennem i al deres rigdom og skiller sig ud fra omverdenen. På længere afstand mister alting sin skarpe afgrænsning – farver i samme nuancer ser ud, som om de flyder sammen, og nye farver opstår. Men man skal ikke lade sig bedrage af det maleriske udseende. På trods af naturens åbenbare skønhed, var livet rigt på afsavn og ikke sjældent også farligt. Ofte havde bjerget vist sin magt, og den iskolde flod med det krystalklare vand tog efter nedbørsrige vintre på grusom måde mange ofre til sig. Men naturen kan også sætte en brat afslutning på unge og gamle liv på mange forskellige måder.

Landsbyen var blevet grundlagt længe før tidspunktet for den begivenhed, som skal berettes. Nogle gange henter mennesket også sin livskraft i erindringer, og derfor blev alt det, som var sket siden grundlæggelsen, og som landsbykollektivet fandt erindringsværdigt, bevaret og fortalt videre. Desuden var det, som om hvert hus på stedet havde sin lille historie, som dets beboere stolt holdt i ære, og som blev videregivet fra trin til trin på livets trappe. Derfor var det ikke underligt, at det lille hus ved bjergets fod, langt fra landsbyen, havde fundet sin plads i landsbykollektivets tanker og erindring.

Det var opstået næsten samtidigt med de andre huse, som havde grundlagt bosættelsen. Sådan, som det blev husket i landsbyen, dukkede der en dag pludselig en fremmed familie op på egnen, som uden at spørge nogen om tilladelse begyndte at bygge i nærheden af bjerget. En mand, hans kone og deres tre voksne sønner. De måtte være kommet langvejs fra, for intet i deres ydre lod noget skinne igennem, som menneskerne på stedet var bekendt med. Deres ansigt og hudfarve skilte sig tydeligt ud, og de talte et sprog, som ingen forstod eller havde hørt før. Deres klæder var også anderledes. Selvom de var gamle og slidte, måtte de engang have været af god kvalitet. Man traf kun sjældent de fremmede tilflyttere. Men fordi de optrådte særdeles høfligt og korrekt, tålte man både dem og deres afsides hus og jorden, hvor de havde indrettet sig.

Med tiden opstod der mellem parterne, altså de oprindelige indbyggere og de fremmede, en slags gensidig sympati, omend på en vis afstand. Lejlighedsvis byttede de naturalier eller varer med hinanden. Konen holdt sig tilbagetrukket i kontakten med de lokale, nøjagtigt ligesom de fire mænd. Uanset hvor de fremmede var kommet fra, beherskede de deres håndværk med kunnen. Kun sjældent opsøgte mændene en håndværker på stedet for at få repareret værktøj. Det kunne de med tilsyneladende lethed alt sammen selv. Mændene havde også forstand på at bygge. Behændigt, og på udsædvanlig kort tid, havde de bygget deres hus – og det på trods af de tunge materialer. Til arbejdet havde de benyttet sig af hjælpemidler, som ingen på stedet kendte.

Hverdagen blev først normal igen, efter at tilflytterne havde bygget huset færdigt. Da der var gået endnu nogen tid, hørte også de fem mennesker ved bjergets fod med til de velkendte omgivelser i dalen og dens beboere. Den fremmede familie havde mistet tiltrækningskraften på de lokale, og kun sjældent var de midtpunkt for landsbyens opmærksomhed. Menneskene havde nok at gøre med at sørge for sig selv. Det gjaldt også de fem.